

A. Stephanie

Hazard

VOLUMUL 2

Playlist

- CARYS – *Princesses Don't Cry*
Molly Kate Kestner – *Prom Queen*
Three Days Grace – *Get Out Alive*
Mansionair – *Easier*
5 Seconds of Summer – *Amnesia*
Eric Nam – *I Don't Miss You*
Three Days Grace – *I Hate Everything About You*
Three Days Grace – *Right Left Wrong*
Billie Eilish – *Six Feet Under*
The Chainsmokers – *Hope* (feat. Winona Oak)
Konoba – *On Our Knees* (feat. R.O.)
Two Feet – *Hurt People* (feat. Madison Love)
VAX – *Fireproof* (feat. Teddy Sky)
Snow Patrol – *Chasing Cars*

Three Days Grace – *I Am Machine*

Emmit Fenn – *Painting Greys*

Bryce Fox – *Horns*

Matt Maeson – *Tribulation*

Troye Sivan – *Seventeen*

HONORS – *Betterman*

Dylan Taylor – *Haunt Me*

Etham – *Running Out*

Lewis Capaldi – *Someone You Loved*

Lewis Capaldi – *Hold Me While You Wait*

Ali Gatie – *Moonlight*

Shawn Mendes – *Treat You Better*

Rihanna – *Love On The Brain*

Rosenfeld – *Do It For Me*

Nevalep

NICIODATĂ

Hazard nu e ușor de uitat – știu sigur –, dar am mai trecut o dată prin asta, nu-i așa? Am mai supraviețuit o dată perioadei post-Hazard și pot să o fac din nou.

Mama m-a suspendat pentru două săptămâni de la școală – dacă ar fi fost după ea, cred că mi-ar fi oferit o lecție mult mai serioasă, dar încă îl am pe tata de partea mea. Apoi, când m-am întors, am continuat să mor puțin câte puțin, în fiecare zi, de fiecare dată când Hazard și-a coborât privirea în pământ atunci când se întâmpla să ne intersectăm. Nu de puține ori am vrut să-l zdruncin și să-l fac să-mi spună ce naiba e în mintea lui. Nu de puține ori am dorit să uit toate lucrurile pe care i le-am spus, să-mi cer scuze și să ne întorcem înapoi la a fi... orice eram. Și nu de puține ori am regretat tot ce s-a întâmplat.

Poate că ar fi trebuit să fiu acolo pentru el și am făcut o greșală, lăsându-l să facă ce știe el mai bine: să fie Hazard. Doar că, dacă ar ține cu adevărat la mine, n-ar trebui să alerg după el, nu? Dacă ar ține cu adevărat la mine, acum ar fi aici.

Dar nu e.

În schimb, Maverick – Mavs – e aici. Mi-am petrecut vacanța de Crăciun împreună cu verișorii mei și câțiva prieteni de-ai lor la o cabană în Elveția – Mavs e unul dintre prietenii lui Dante și fiul unui partener de afaceri al unchiului meu. Se va întoarce la facultate în câteva zile și, sincer, nici măcar nu știu ce caută aici. De fapt, știu. Dar mi-e greu să accept că a venit doar pentru mine. Și e amuzant cum un tip pe care l-am cunoscut recent e în stare să conducă sute de mile ca să mă scoată la o întâlnire, în timp ce Hazard nu mă poate privi în ochi nici când ne întâlnim accidental pe holurile școlii. Am încetat să mai compar alți oameni cu Hazard. Toată lumea e la polul opus.

Mavs e brunet, iar culoarea ochilor săi e atât de diferită de a lui Hazard, încât e dureros. Ochii lui sunt albaștri, luminoși, nu încărcăți cu regrete, furie și secrete. Părul lui e un haos perfect. Miroase a parfum scump și, în timp ce mă conduce acasă în *Audi R8*-ul său negru mat, îmi dau seama că e exact acel băiat de care mi-a vorbit Aza de atât de multe ori. Ar putea să mă facă fericită, aș putea să mă căsătoresc cu el și să am copii sau aș putea doar să îmi ocup timpul pentru o perioadă, doar că nu asta îmi doresc.

– O să te mai văd din nou? mă întrebă în timp ce oprește aproape de scări.

Spre deosebire de Aza, nu a oprit la poartă. A condus până în fața casei. Drept răspuns la zâmbetul său perfect cu gropițe, îi arunc o privire încărcată cu regret.

– Mavs, inspir adânc.

Își arcuiește o sprânceană și continuă să zâmbescă. De ce nu mai pot să fiu normală? De ce nu mă pot apleca acum peste schimbător să-l sărut și să-i

spun că mi-aș dori să îl văd din nou? Dacă ar fi să-l descriu într-un singur cuvânt, atunci aș alege... Nu mă pot decide. E sexy. E atrăgător. E inteligent. E sarcastic. Doar că nu e Hazard, ceea ce e un lucru foarte bun.

— Nu știu, recunosc.

Încuviințează încet din cap, apoi coboară din mașină și vine să îmi deschidă portiera. Îmi netezesc rochia și cobor.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Heaven.

Îi zâmbesc sincer, recunoscătoare că nu îmi spune Eva, dar surprinsă că mi-a întors numele. Nu intru în panică atunci când se apleacă spre mine și mă sărută pe obraz.

— E norocos, să știi.

Mi se pare că nu îl aud bine și mă încrunt.

— Tipul de care ești îndrăgostită, îmi explică și încep să râd.

— Mă tem că el nu vede lucrurile chiar așa, oftez.

— Îmi pare rău.

— Și mie, ridic din umeri.

Fac un pas în spate și îmi frec brațele cu palmele. Dintr-odată, mă trece un fior pe șira spinării. Brusc, simt nevoia să plâng. Vreau ca Mavs să plece, înainte să încep să îi povestesc totul despre Hazard.

— Sună-mă dacă simți nevoia să vorbești cu cineva despre asta, îmi spune înțeleghător.

— Mulțumesc, Mavs.

Îmi face cu ochiul, apoi urcă în mașină și pleacă. Rămân afară până când porțile se închid în urma lui, apoi urc scările. Nu e nimeni acasă. Tata mi-a promis că se va întoarce mâine și va lua cina cu mine, mama

habar nu am unde e, iar Charlotte are trei zile libere pe săptămână acum, nu doar una.

Știu că Hazard se mai ocupă din când în când de cumpărăturile noastre, dar o iau în cealaltă direcție ori de câte ori mi se pare că îl văd prin preajmă. Ceea ce se întâmplă destul de des, având în vedere faptul că am impresia că îl zăresc peste tot.

Dar, când intru în bucătărie și îl observ așezând mâncarea în frigider, rămân pe loc. Nici nu ar trebui să fiu aici. Puteam să merg direct în camera mea. Mă sprijin de tocul ușii și îmi împreunez brațele la piept, lăsând să-mi scape un oftat care îi atrage atenția. Se rotește spre mine și, pentru prima dată după multe săptămâni lungi și dureroase, nu-și mai coboară privirea în pământ. Ar trebui să plec, dar nu pot. Mi se pune un nod în gât și mi se accelerează respirația. Are buza de jos spartă și un ochi vânăt.

– Mi-e dor de tine, zic în același timp în care el spune:

– Îmi pare rău.

Vocea lui e răgușită și mai tristă decât mă așteptam. Mi se ridică părul de pe mâini și simt furnicături la ceafă.

Închide frigiderul și se sprijină cu spatele de el.

– Și mie îmi pare rău, șoptesc.

– Și mie mi-e dor de tine.

Îmi ridic sprâncenele. Auzul probabil că îmi joacă feste. Voiam să îi fie dor de mine. Voiam să îmi simtă absența și să își dea seama că lucrurile ar fi luat o altă întorsătură dacă ar fi putut spune ceva în acea zi. Dar acum, faptul că îl aud șoptind asta nu prea schimbă lucrurile cu nimic. Tot nu suntem împreună.

– Îmi pare rău pentru tot ce am spus în ziua aia, Aza. Am fost impulsivă și...

– Și ai luat decizia corectă, ridică din umeri.

– Asta crezi? Că a fost decizia corectă?

Încuviințează.

Văzându-l atât de serios, mă întreb dacă a simțit vreo secundă ceva pentru mine. Obişnuiam să am încredere în el. La naiba, încă mai am încredere în el! Încă mai e singura persoană pe care vreau să o sun, căreia vreau să-i povestesc totul, cu care vreau să stau pur și simplu în tăcere.

Îmi trec atât de multe gânduri prin minte, dar nu dau glas niciunui.

Am încercat să nu mă îndrăgostesc de Hazard. Chiar am încercat, dar acum nu mai are nicio importanță. El nu vrea dragostea mea, iar eu nu știu ce să fac cu ea în continuare, încotro să o îndrept, spre ce să o redirecționez ca să nu se transforme în suferință și regrete.

– Dacă tu crezi că am luat decizia corectă, de ce ai spus că ți-e dor de mine?

– N-ar fi trebuit să spun asta, îşi păstrează vocea calmă, scoțându-mă din minți.

– Asta e cumva o glumă pentru tine?

– Nu.

Îi lipsește cu desăvârșire tandrețea cu care mă privea altădată, iar acum nu pot asocia sclipirea din ochii lui decât cu furia. Aș vrea să îi răspund la fel, dar nu simt decât dezamăgire. Nu știu cum am ajuns aici.

În câteva zile începe din nou școala și aș dori să mă pot transfera, să fiu suspendată sau să învăț acasă, pentru că la cum stau lucrurile între noi acum, nu cred că voi rezista nici măcar o săptămână.

– Ce cauți aici?

Ei bine, să fiu Eva clar nu mi-e de niciun ajutor în momentul ăsta, așa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la a fi Nevaeh, cea pe care Hazard o urăște din tot sufletul. Nu știu cu ce i-a greșit Eva, dar o să-i dau câteva motive în plus să o urască dacă asta își dorește. Nu vreau, dar e clar că nu ajung nicăieri cu el. Și, Doamne, chiar am încercat să trec peste complexul lui de inferioritate, peste faptul că e o epavă emoțională, peste tot. Am încercat. Și am terminat-o.

– Mama ți-a făcut ceva de mâncare.

– E ziua ei liberă, mă încrunt.

– Știu. S-a gândit totuși că...

– Spune-i să nu se mai gândească la mine.

N-am nevoie de nimic din partea ei. Acum ia mâncarea și pleacă. Nu vreau să te mai văd pe aici.

Îmi plimb limba prin gură, mi-o mușc, înghit în sec și încerc din răspuțeri să nu arunc cu ceva în el. Își bagă lejer mâinile în buzunarele blugilor și își arcuiește o sprânceană.

Mă derutează ca naiba.

– Eva...

– Ar fi bine să fie ultima dată când îmi mai spui așa, mârâi la el, ridicându-mi bărbia.

– Eva...

E o provocare și un avertisment în același timp.

– Crezi că mă intimidezi? pufnesc.

– Ce naiba e în neregulă cu tine?!

Pare că vrea să facă un pas în față, dar se răzgândește și rămâne cu spatele lipit de frigider.

– Cred că întrebarea potrivită e: Ce naiba e în neregulă cu tine? Ce vrei de la mine? De ce ești aici? Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat cu fața ta? Vrei

să-mi spui unde ai fost în tot timpul ăsta în care nu te-ai deranjat să suni?

Colțurile buzelor i se arcuiesc ușor, apoi cedează la jumătate și le unește într-o linie. Mă bucur că toată situația asta îl amuză. Încep să cred că poate s-a apucat de droguri, altfel nu-mi explic comportamentul său.

Știe că îl iubesc, dar se joacă cu mine, iar ăsta clar nu e stilul lui Hazard. Când o să vrea să vorbească, știe unde mă găsește. Până atunci, am terminat-o.

– Vreau cheia de la casă, îi spun pe cel mai rece ton de care sunt capabilă acum.

Îmi întind palma în față, dar el nu face nicio mișcare.

– Nu.

– Poftim?

– Am spus că *nu*.

Da, l-am auzit destul de clar, doar că nu înțeleg de ce refuză să-mi înapoieze cheia.

Hazard s-a apucat de droguri, iar eu înnebunesc încetul cu încetul și poate că e mai bine că nu mai suntem împreună. Ce fel de cuplu am fi?!

– Ai de gând să plângi din nou?

Ce. Naiba. E. În. Neregulă. Cu. El?

– Nu, îl asigur. Nu mai am nicio lacrimă de vărsat pentru tine.

Nu sunt chiar atât de sigură, totuși. Mă mănâncă nasul și simt un nod nepoftit în gât.

– Ești sigură?

Se apropie cu pași mici de mine. Își ia tot timpul ca să străbată distanța dintre noi, asta fără să-și dezlipească privirea nici măcar o secundă. Unde pot să

fug și să mă ascund când sunt deja la mine acasă? Cu cât se apropie mai mult de mine, cu atât trebuie să-mi înclin ușor capul pe spate ca să-l pot privi.

Simt fantoma buzelor sale pe gât, pe buze, și a mâinilor sale pe pielea mea și mă înec în amintirile a tot ceea ce am fost cândva.

Iar când ajunge în fața mea și aerul este înlocuit ce mirosul său atât de familiar, mă străduiesc din răsuferință să nu plâng. Nimeni altcineva nu contează și, chiar dacă nu mai există nicio șansă pentru noi, îmi dau seama că o parte din mine îi va aparține mereu lui Hazard.

— Nu te apropia de mine, îi spun când ne mai despart doar câțiva centimetri.

Însă... a încetat de mult să-i mai pese de ce vreau eu. Dovada e că nu mai suntem împreună și faptul că își scoate mâna dreaptă din buzunar și îmi mângâie brațul cu vârful degetelor. Nu vreau să încep să tremur și să plâng și nici nu vreau să-l implor să rămână. Respir cu buzele întredeschise, încercând să stau cât mai nemișcată.

— Asta vrei să vezi? Dacă mai am vreo lacrimă de vărsat pentru tine? îi înfrunt privirea. Ți-am spus că te iubesc. Am încercat, Aza. Am tot încercat...

— Încă mă mai iubești?

Simt nevoia să-mi încheștez degetele în părul lui și să îl sărut. Nici nu-mi amintesc ultima dată când a fost atât de aproape de mine, dar chipul lui împietrit mă împiedică să iau vreo decizie impulsivă.

Nu, vreau să-l mint. Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc.

— Tu m-ai iubit vreodată? murmur în schimb.

— Nu chiar, îmi spune în timp ce-mi trasează conturul buzelor cu degetul mare.

Nu chiar. Nu chiar.

Doar atât. Doar atât. Doar atât.

Minte. Amintirile îmi taie respirația și refuz să cred că totul a fost doar o minciună.

Refuz. Refuz. Refuz.

Eu m-am băgat în încurcătura asta și tot eu o să ies din ea. O să mi-l scot pe Hazard din vene, chiar dacă acest lucru o să mă distrugă.

– Hazard, îi șoptesc numele și, spre surprinde-rea mea, vocea nu mi se frânge, așa cum mă așteptam. Sper că într-o zi o să-ți dai seama că ar fi meritat să încerci. Că eu aș fi meritat. Răzgâiată, răsfățată și cum mă mai vezi tu, o să-ți dai seama că aș fi meritat.

Îmi folosesc ultima fărâmă de energie ca să-i zâmbesc.

Aș putea să-i spun la ce am renunțat pentru ca tata să-i ofere ajutorul. Dar nu o fac. E singurul pe care, în ciuda a orice îi iese pe gura aia spurcată, nu vreau să-l rănesc.

– Mă îndoiesc.

Dacă planul lui Hazard e să mă distrugă, funcționează.

– Haide, Eva! Spune-mi ce-ți trece prin min-te. Spune-mi cum n-am fost niciodată de nasul tău, cum n-ai fi avut oricum niciun viitor alături de mine și cum doar ți-ai pierdut timpul, se încruntă. Povestește-mi despre tipul cu care ai ieșit la întâlnire și spune-mi cum e el mai bun decât mine. Cum poate să-ți ofere tot ce eu n-aș putea niciodată și cum totul a fost o greșeală. Spune-mi cum e vina mea, că mereu e vina mea și că eu am fost cel care a dat-o în bară și a ruinat totul pentru *că asta fac mereu*. Că mă iubești, dar dragostea aia nu e de ajuns ca să putem fi împreună și nu

e suficient ca să mă țină pe linia de plutire și că...

Vocea i se frânge.

Despre ce vorbește?

Am mai trecut prin asta de atât de multe ori, încât le-am uitat șirul și, totuși, de data asta mi se pare diferit. Încearcă să se convingă pe el, nu pe mine. De fiecare dată părea convins că nu e suficient de bun pentru mine, dar acum pare că a existat cel puțin un moment în care a pus totul sub semnul întrebării și poate că a ajuns la altă concluzie decât prostia pe care mi-a servit-o de câteva ori.

Îmi desfac brațele de la piept. Hazard tresare, de parcă are impresia că o să-i dau ce-mi cere. Că o să-mi vărs, în sfârșit, furia asupra lui și o să-l rănesc.

E o variantă, dar nu asta plănuiesc să fac.

Îmi lipesc palma de obrazul lui, cu degetele răsfirate. Mi se strânge stomacul când îl văd rănit. Și nu știi ce i s-a întâmplat.

— Nu e vina ta, șoptesc cu ochii închiși. E vina mea, spun ceva ce nu m-aș fi auzit spunând niciodată. Ți-am promis că o să lupt pentru *noi* și ar fi trebuit să o fac, chiar și atunci când tu n-ai făcut-o. N-ar fi trebuit să renunț atât de ușor. Mi-am dat seama în ultimele săptămâni că ai dreptate. Dragostea mea n-o să te facă să te doară mai puțin. Nu o să-ți șteargă amintirile din copilărie și nici nu o să înlătore responsabilitățile pe care le ai față de frații tăi. Și nu știi dacă e de ajuns ca să te țină pe linia de plutire, îi zâmbesc. Asta numai tu știi.

— Eva...

Nu e suficient. Îmi dau seama după modul în care îmi rostește numele. Dar e tot ce am.

I-am oferit totul și e ironic cum asta, de fapt, nu a fost suficient pentru el, și nu invers. El a fost cel care mi-a repetat mereu că nu e destul de bun pentru mine, dar se pare că s-a înșelat.

— Nu am nimic mai mult de oferit, ridic din umeri, sătulă de atitudinea lui, și fac câțiva pași în spate. Iar tu nu mă iubești. *Nu chiar*, accentuez. Să încui ușa în urma ta, îl rog ironic.

Mă rotesc pe călcâie și mă îndrept spre scări.

Mai am câteva lacrimi de vărsat. Și o să mă ghemuiesc pe podeaua băii, și o să plâng până când nu o să îmi mai rămână nicio lacrimă, dar niciodată, *absolut niciodată*, nu o să-l implor să se întoarcă la mine.